

РЕШЕНИЕ

№ 2595

гр. София, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разглежда докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20231110106634 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. I от ЗЗД, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 49, вр. чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД от А. Р. С. срещу „Е.П.“ ЕАД за заплащане на 1) 2809.90 лева – главница, сбор от платени 1603.90 лева за претендирана главница от ответника по разписка 0200009956880800 от 14.11.2019 г., 100.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка N2 0200009956926850 от 14.11.2019 г.; 180.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка 0200009988712062 от 20.11.2019 г., 100.00 лева – лихва по разписка N2 0200010020737919 от 27.11.2019 г., 147.00 – лихва по разписка 02000109087055 на 10.12.2019 г., 199.00 лева – лихва по разписка 0200010190451796 на 27.12.2019 г., 480.00 лева – съдебни разноси по разписка 0200010190477346 на 27.12.2019 г.; ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; и 2) 529.97 – мораторна лихва, представляваща сбор от лихви, начислени върху всяка недължимо платена сума, за общ период 30.03.2021-06.02.2023 г., ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 3) 3000,00 лева – главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода 26.05.2015-27.12.2019 г., ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът С. твърди, че ответникът е преустановил захранването с ел. енергия в жилище, обитавано от нея, в *****, на 26.05.2015 г. и демонтирано СТИ поради неплащане на суми за доставка на ел. енергия; възстановено е на 27.12.2019 г., когато е платена последната претендирана сума. Пояснява, че заплатената сума общо от 2809,90 лева била предмет на спор между

страните по гр. дело №72718/2015 г. по описа на СРС, което е приключило с влязло в сила решение на 30.03.2021 г., съгласно което исковите предявени от ответника срещу ищцата са отхвърлени, поради неустановена между страните облигационна връзка. Претенциите били за платените суми за доставка на ел. енергия за процесния имот – главница, лихви, в т.ч. съдебни разноски за водене на делото. Поддържа, че електроснабдяването на имота е било преустановено с довод до момента на заплащане на претендираните суми. През време на процеса ищцата настоявала да се пусне електричеството, но получила отказ поради непогасените парични задължения. Подала заявление на 19.11.2018 г. за отсрочване/разсрочване на сумите, но не ѝ било отговорено. Твърди, че през периода 2015-2019 г., когато в имота нямало ток поради стеклите се отношения между страните, ищцата не разполагала, освен с ток, така и с топла вода, не можела да ползва домакински уреди и да има нормално ежедневие – да си съхранява храна в хладилник, да изпере дрехи, да гледа телевизия и зарежда телефони. Тези трудности при организиране на ежедневието ѝ се отразили негативно на психиката – ищцата била изнервена, наложило се да се обслужва в дома на близки, с които се изпокарала, тъй като непрекъснато ходела и били натоварени от това. Наред с това била принудена да заплати всички начислени суми, без да ги е дължала, за да ѝ пуснат тока. Ищецът поддържа, че платените в хода на процеса суми по т.1 са недължимо получени от ответника. Освен това, претендира да се заплати парично обезщетение за изпитаните негативни психически и емоционални преживявания поради липсата на ток в жилището, както и че след преобразуване на „Ч.Е.Б.“ АД в „Е.П.“ ЕАД не са ѝ възстановени платените суми.

Ответникът признава иска за сумата 2809,90 лева и поддържа готовност да заплати доброволно след посочен начин на плащане от ищеца, а в тази връзка счита, че като кредитор ищецът е в забава поради непосочена нейна банкова сметка. Ответникът оспорва иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД по съображения, че не е изпаднал в забава, ищцата не е посочила банкова сметка, както и че плащането на сумите е сторено доброволно. Поддържа, че не е отправено искане за връщане на платените суми след 30.03.2021 г. Оспорва иска по чл. 49, вр. чл.45, вр. 52 от ЗЗД и твърди, че липсва негово противоправно поведение с довод, че след границата на собствеността на съоръженията в ел. мрежа, е налице неизправност, за която отговаря ищцата – липсвала е изходяща линия от СТИ към жилището (към вътрешната ел.инсталация след СТИ). Не спори, че доставката не е възстановена до края на 2019 г., сторено е в началото на 2020 г. по искане на ищеца за монтиране на изходяща линия. Освен това счита, че не е имало основание за възстановяване на захранването на имота, защото именно ищцата е оспорила исковите поради липса на облигационна връзка с ответника, а и искане за това не е направено при условията на обезпечителна мярка. Прави възражение за изтекла давност за паричното вземане, предмет на иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК, прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че ищцата е заплатила на ответника сумата общо 2809.90 лева – главница, сбор от платени 1603.90 лева за претендирана главница от ответника по разписка 0200009956880800 от 14.11.2019 г., 100.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка N2 0200009956926850 от 14.11.2019 г.; 180.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка 0200009988712062 от 20.11.2019 г., 100.00 лева – лихва по разписка N2

0200010020737919 от 27.11.2019 г., 147.00 – лихва по разписка 02000109087055 на 10.12.2019 г., 199.00 лева – лихва по разписка 0200010190451796 на 27.12.2019 г., 480.00 лева – съдебни разноси по разписка 0200010190477346 на 27.12.2019 г.; във вр. гр. дело №72718/2015 г. по описа на СРС, както и че ответникът е преустановил хранването с ел. енергия в жилище, обитавано от ищцата, в *****, на 26.05.2015 г., вкл. демонтирано СТИ, поради неплатени суми за доставка на ел. енергия; възстановено хранването с ел. енергия на 27.12.2019 г., когато е платена последната претендирана сума.

Страните не спорят, а и от решение по гр. д. №72718/2015 г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 30.03.2021 г., се установява, че са отхвърлени предявени от ответното дружество срещу ищцата искове по чл. 422, ал.1 от ГПК, във вр. чл.79 ал.1 ЗЗД вр. чл.97, ал.1, т.4 ЗЕ и вр. чл.86, ал.1 ЗЗД – да бъде признато за установено, че А. С. дължи сумата от 1603,90 лв., представляваща цената на използвана електрическа енергия за периода от 14.09.2014 г. до 16.05.2015 г. за имот с ИТН ***** (ап. № 221, находящ се в *****), ведно с мораторната лихва в размер на 50,92 лв. за периода от 21.11.2014 г. до 04.08.2015 г., както и законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл.410 ГПК на 07.08.2015 г. до окончателното изплащане. В тази връзка и на осн. чл. 298 от ГПК следва да се приеме, че между страните за периода, предмет на иска по гр. д.№72718/2015 г., СРС, със сила на пресъдено нещо се установява, че не е налице облигационно правоотношение по договор за доставка на ел. енергия; както и ищецът по настоящото дело заявява с искова молба, че не е имало доказателства, че А. С. е в договорни отношения с ответното дружество; вкл. няма данни за откриване на партида на неино име. Не се установява и по-късно да е сключен индивидуален договор за доставка на ел. енергия между страните.

От показанията на св. Р.С., преценени от съда по реда на чл. 172 от ГПК, се установява за времето от 2015 г. до 2019 г., като свързва началото и края на периода със спирането и пускането на електричеството в процесния апартамент, поради липсата на ток там, ищцата, която живеела с двете й деца, била принудена всички дейности в домакинството – чистене, пране, готвене, да извърши в дома на родителите й. Свидетелят посочва, че не разполагала с топла вода, което причинило неудобства при къпане. Пояснява, че не е имала бойлер и поначало липсата на топла вода се дължи на спирането й от Общината. Токът е пуснат едва след плащане на всички суми.

В хода на съдебно дирене ответникът представя платежен документ от 22.11.2023 г., съгласно който е заплатил по посочената от ищцата банкова сметка 2810,14 лв., с основание на плащане „ГД 6623/2023 г., вр. с гр. д. 72718/2015 г. СРС“. Поддържа, че е заплатил сумите 1603,90 лв. за главници и 726 лв. за лихви; 480,24 лв. за съдебни разноси гр. дело №72718/2015 г. по описа на СРС. Съобразно чл. 235, ал. 3 от ГПК, решението на съда трябва да отразява правното положение между страните по делото към момента на приключване на устни състезания, като се вземат предвид новонастъпилите доказани факти, които са от значение за спорното право. Предвид правопогасяващият ефект на плащането, исковата претенция по чл. 55, ал. 1, пр. I от ЗЗД подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата 529,97 лв. – мораторна лихва, представляваща сбор от лихви, начислени върху всяка недължимо платена сума, за общ период 30.03.2021-06.02.2023 г., ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г. до окончателното й изплащане, в доказателствена тежест на ищеца е да установи наличието на главен дълг, изпадане на ответника в забава при установен срок, а при липса на такъв покана за плащане, получена от ответника. Ответното дружество оспорва

претенцията с довод, че няма покана за плащане. Ищецът претендира обезщетението за забава върху парично вземане по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД – неоснователно обогатяване. То няма определен падеж за изпълнение поради извъндоговорният му характер. За да изпадне длъжника в забава следва да бъде поканен - чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. В този смисъл е Тълкувателно решение № 5/21.11.2019 г. по тълк. д. № 5/2017 г., ОСТК на ВКС. При така ангажираните доказателства ищецът не установява да е отправил нарочна покана за плащане на процесните суми. Съдът не споделя съображенията на ищеца, че ответникът е в забава, считано от 30.03.2021 г., когато е влязло в сила съдебното решение по гр. д. №72718/2015 г., СРС, доколкото това е волеизявление от съда спрямо страните, а не на ищеца А. С. спрямо ответното дружество за връщане на платеното. Ето защо съдът приема, че за ищеца не е възникнало правото на парично вземане за лихва и акцесорната претенция, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

По иска с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД, ищецът трябва да установи, че по отношение на него ответникът има виновно и противоправно поведение, респ. на лицата, на които ответникът е възложил посочените дейности при и по повод извършването им, настъпването на претендираните вреди, пряка причинна връзка между противоправното поведение и вредите, размер на иска. Съдът счита, че причинените неудобства на ищцата в резултат от прекъсване на електрозахранването през исковия период не са в резултат от противоправно поведение на ответника, както и не се намират в пряка причинна връзка с негово поведение. С Тълкувателно решение № 4 от 29.01.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2012 г., ОСГТК се прие, че отговорността на обществения снабдител - енергийно предприятие е договорна по чл. 82, ал. 1 от ЗЗД и на това основание може да бъде присъдено обезщетение за неимуществени вреди, доколкото те са пряка и непосредствена последица от неизпълнението на договора. Ищецът не претендира право на обезщетение, на основание чл. 82, ал. 1 от ЗЗД, за да реализира договорна отговорност на ответника, предвид че не твърди, а и не доказва, напротив, поддържа, че между страните по спора не е сключен договор за доставка на електрическа енергия. Поради това вредите, които са настъпили за нея следва да претендира от собственика на имота, който се счита за потребител на ел.енергия, поради принадлежността на вещното право върху имота, който е обитавала; или всяко друго лице, сключило индивидуален договор за доставка на електрическа енергия, с което се намира в облигационно правоотношение за ползване (обитаване) на имота. Според разясненията на върховната съдебна инстанция, „при изясняването на отношенията между обществения снабдител – енергийно предприятие и потребителя следва да се има предвид, че договорна е отговорността за неизпълнение на задължение по съществуващо облигационно отношение между страните, докато при деликта облигационната връзка между страните възниква едва с причиняването на вредата. В разглеждания случай, между енергийното предприятие и потребителя е налице облигационно отношение, чието основно съдържание включва задължение на предприятието да доставя електрическа енергия срещу задължението на потребителя да я заплаща. Това отношение е породено от сключен между страните договор.“ Също така, „(о)тговорността на доставчика за прекъсване на електроснабдяването не може да бъде квалифицирана като деликтна, тъй като вредите не са причинени от нарушаване на общото правило да не се вреди другиму. В случая снабдяването с електроенергия се определя от Закона за енергетиката като услуга в обществен интерес, но доставката се осъществява по силата на индивидуален договор (чл. 95а ЗЕ). Прекъсването на снабдяването с електроенергия в нарушение на предпоставките, предвидени в закона (чл. 122 – 124 ЗЕ) и в общите условия, е неизпълнение на договора.“ Предвид това съдът

намира за неоснователен искът за заплащане на парично обезщетение за накърнени нематериални блага.

Съгласно чл. 78, ал. 2 от ГПК, ответникът не дължи разноси, ако с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и признае иска. Възлагането на разноските в тежест на ищеца е предпоставено от кумулативното наличие на установените в посочената разпоредба изисквания. Преценката в тази насока е винаги конкретна с оглед на фактите по делото, като за възлагането на разноските в тежест на ищеца е без значение неговото поведение, а това на ответника. Задължението за връщане на дадено при липса на основание е безсрочно и може да се иска от кредитора веднага - арг. чл. 69, ал. 1 ЗЗД. То възниква от момента на получаване на недължимото и от този момент става изискуемо, както е изяснено и в т. 7 ППВС № 1/1979 г. Следва да се отчете, че началото на изискуемостта е начало и на погасителната давност, на осн. чл. 114, ал. 1 ЗЗД, но автоматично не води до забава на длъжника. Приложимостта на чл. 78, ал. 2 ГПК не може да се обоснове с факта, че ответникът не е оспорвал исканито преди, нито след завеждането му и е върнал на ищеца получената без основание искова сума в срока за писмен отговор на искова молба и че не е бил поканен от ищеца да изпълни до датата на предявяване на иска, доколкото, падежът на задължението, изискуемостта на вземането и забавата да се изпълни не са еднозначни понятия и релевантна в случая за отговорността за съдебни разноси е изискуемостта на вземането, настъпила от момента на разместване на имущественото благо и невръщането от ответника на полученото от него без основание, което е обусловило и правния интерес на ищеца да потърси защита по съдебен ред на нарушеното си право. В конкретния случай съдът приема, че към момента на влизане в сила на решението по гр. дело 72718/2015 г., СРС, ответникът е имал знание за получените суми от ищеца, както и че със сила на пресъдено нещо се признава, че искът му за тях е неоснователен. При това положение, ответникът е трябвало да върне платените суми, а за това не му е нужна покана от ищеца, както се посочи по-горе. С тези съображения съдът приема, че не е налице хипотезата чл. 78, ал. 2 от ГПК, на която ответникът се позовава и макар признал иска е дал повод за водене на делото. При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът трябва да заплати на ищеца съдебните разноси по иска по чл. 55, ал. 1 от ЗЗД. Ищецът претендира сумата 950 лв. за възнаграждение на адвокат. Тъй като в представения договор за правна защита не е разграничено сумата за коя претенция се отнася, съдът приема, че платеното е за защита по съответното основание на предявените искове - неоснователно обогатяване и непозволено увреждане, респ. по 475 лв. Защищавания материален интерес по исковите, чието основание е неоснователното обогатяване, е 3339,87 лв., от които претенцията се отхвърли за 529,97 лв. Съразмерно на признатата част от исковите, ищецът има право на съдебни разноси за сумата 399,62 лв.

По правилото на чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът има право на разноси за отхвърлената част от исковите, за сумата общо 115,87 лв. – юрисконсултско възнаграждение за защита по съответната претенция на основание чл. 86, ал. 1, във вр. чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, и чл. 49, във вр. чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Р. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Е.П.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, пр. I от ЗЗД за заплащане на сумата 2809,90 лева – главница, сбор от платени 1603.90 лева за претендирана главница от ответника по разписка 0200009956880800 от 14.11.2019 г., 100.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка N2 0200009956926850 от 14.11.2019 г.; 180.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка 0200009988712062 от 20.11.2019 г., 100.00 лева – лихва по разписка N2 0200010020737919 от 27.11.2019 г., 147.00 – лихва по разписка 02000109087055 на 10.12.2019 г., 199.00 лева – лихва по разписка 0200010190451796 на 27.12.2019 г., 480.00 лева – съдебни разноси по разписка 0200010190477346 на 27.12.2019 г.; ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г., до окончателното ѝ изплащане, поради извършено в хода на процеса плащане от „Е.П.“ ЕАД.

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Р. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Е.П.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителен иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата 529,97 – мораторна лихва, представляваща сбор от лихви, начислени върху всяка недължимо платена сума от 1603.90 лева за претендирана главница от ответника по разписка 0200009956880800 от 14.11.2019 г., 100.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка N2 0200009956926850 от 14.11.2019 г.; 180.00 лева - лихва по задължение на аб. номер ***** по разписка 0200009988712062 от 20.11.2019 г., 100.00 лева – лихва по разписка N2 0200010020737919 от 27.11.2019 г., 147.00 – лихва по разписка 02000109087055 на 10.12.2019 г., 199.00 лева – лихва по разписка 0200010190451796 на 27.12.2019 г., 480.00 лева – съдебни разноси по разписка 0200010190477346 на 27.12.2019 г., за общ период 30.03.2021-06.02.2023 г., ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Р. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, срещу „Е.П.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, осъдителен иск с правно основание чл. 49, във вр. чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД за заплащане на сумата 3000,00 лева – главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от прекъсване на електроснабдяването в имот в *****, за периода 26.05.2015-27.12.2019 г., ведно със законна лихва от подаване на искова молба – 05.06.2023 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Е.П.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на А. Р. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 399,62 лева – съдебни разноси.

ОСЪЖДА А. Р. С., с ЕГН:*****, с адрес: *****, да заплати на „Е.П.“ ЕАД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата 115,87 лева – съдебни разноси.

Присъдените суми могат да бъдат платени от „Е.П.“ ЕАД на А. Р. С. по банкова сметка № IBAN – ***** при ОББ АД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____